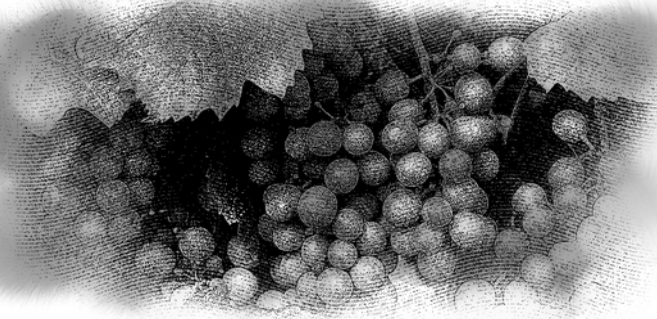

DUCH ŚWIĘTY I JEGO OWÓC

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: J 15,1-11; Ga 5,22; 1 Kor 13,1-13; Rz 14,17; Ef 5,9; Mt 5,5.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Owoce zaś Ducha są: miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność, wstrzemięźliwość. Przeciwno takim nie ma zakonu” (Ga 5,22-23).

Owoc Ducha jest istotą chrześcijańskiego życia. Choć apostoł Paweł wymienia 9 różnych cech tego owocu, to jednak jest to jeden owoc i należy go postrzegać jako jednolitą całość. Owoc Ducha mówi nam nie o tym, co człowiek mógłby uczynić dla Boga dzięki duchowym darom i talentom. Ukazuje raczej to, jak człowiek żyje dla Boga. Mówi o tym, kim jest dana osoba. Wszystkie te cnoty wymienione w Ga 5,22-23 istnieją w Jezusie Chrystusie. Tak więc owoc Ducha to życie Jezusa Chrystusa w nas możliwe dzięki mocy Ducha Świętego.

Owoc Ducha nie jest czymś, co osiągamy jedynie przez ludzki wysiłek. Owszem, możliwe jest ukształtowanie i przejawianie podobnych cnót przy pomocy siły woli, ale nie jest to tożsame z działaniem Ducha Świętego w nas. To, co wytwarzamy sami, jest jak woskowy owoc w porównaniu z prawdziwym. Woskowe owoce są sztuczne. Z daleka wyglądają zupełnie podobnie jak prawdziwe, ale ich smak i wartość odżywcza są zdecydowanie odmienne. Prawdziwego owocu nie da się sfabrykować. Wyrasta on z więzi. Gdy Duch Święty łączy nas z Jezusem przez swoje spisane Słowo, wówczas Jego cechy objawiają się w nas.

Przeczytaj J 15,1-11. Dlaczego owoc może powstać jedynie dzięki życiodajnej łączności z krzewem, Jezusem? Dlaczego trwanie w Jezusie jest tak ważne? W jaki sposób trwamy w Nim?

Pierwszą tajemnicą przynoszenia autentycznego chrześcijańskiego owocu jest trwanie w Chrystusie. Poza Chrystusem nie możemy wydać prawdziwego duchowego owocu. Owoce Ducha nie jest narzucany nam z zewnątrz, ale wynika z życia Chrystusa w nas. W J 15,1-11 Jezus mówi nam, że przynoszenie owocu jest wynikiem życia Chrystusa, krzewu — życia, które przepływa przez latorośle, czyli wierzących. Wzrost owocu jest dziełem Boga dokonywanym przez Jezusa Chrystusa.

Obowiązkiem wierzącego jest trwać w Chrystusie. Gdy Chrystus mieszka w naszych myślach, będzie się to przejawiało w naszych czynach. Jezus będzie prowadził swoje życie w nas. Życie Chrystusa będzie się powielać w nas w ten sposób, iż będziemy odzwierciedlać Jego charakter.

Owoce Ducha to charakter Jezusa ukształtowany przez Ducha Świętego w wyznawcach Jezusa. Gdy Chrystus mieszka w nas, według Ducha postępujemy i nie będziemy „pobłażali żądzy cielesnej” (Ga 5,16).

Jezus powiedział:

— „Tak każde dobre drzewo wydaje dobre owoce, ale złe drzewo wydaje złe owoce. Nie może dobre drzewo rodzić złych owoców, ani złe drzewo rodzić dobrych owoców” (Mt 7,17-18).

Dobry owoc jest naturalnym produktem naszej trwałej więzi z Jezusem dzięki Duchowi Świętemu. Gdy ulegamy wewnętrznym impulsom Ducha Świętego w naszym sercu, w naszym życiu przejawia się owoc Ducha. Nasz charakter zostanie przekształcony tak, by odzwierciedlać charakter Jezusa Chrystusa we wszystkim, co robimy, mówimy, a nawet myślimy. Duch Święty da nam moc do prowadzenia zwycięskiego życia i rozwijania cnót właściwych dzieciom Bożym.

W 2 Tm 3,5 apostoł Paweł opisuje ludzi, „którzy przybierają pozór pobożności, podczas gdy życie ich jest zaprzeczeniem jej mocy”. Jaka jest różnica między życiem religijnym a życiem pełnym Ducha Świętego? Skąd możemy wiedzieć, jakiego rodzaju życie prowadzimy?

Przeczytaj Ga 5,22 i 1 Kor 13,1-13. Dlaczego miłość jest pierwszym i najważniejszym elementem owocu Ducha Świętego? Jak miłość wpływa na wszystkie kolejne elementy tego owocu?

Miłość poprzedza i wieńczy poszczególne cnoty składające się na owoc Ducha Świętego i przenika cały owoc. W pewnym sensie wszystkie inne cechy należy postrzegać jako elementy miłości. Ponieważ „Bóg jest miłością” (1 J 4,8), największą chrześcijańską cnotą jest miłość (zob. 1 Kor 13,13). Miłość Boża jest podstawą i źródłem wszelkiego dobra. Miłość Boża jest rozlana w naszych sercach przez Ducha Świętego (zob. Rz 5,5). Dowodzi ona, że jesteśmy dziećmi Bożymi.

Ta miłość to coś znacznie więcej niż ludzkie uczucie. Nie może się ona pojawić w wyniku ludzkiego wysiłku. Jest ona rezultatem trwania w Chrystusie. Taka miłość jest łaskawa i niezasłużona. Jedyne ona ma moc nas zmienić. Jest czuła, a jednocześnie silna. Prowadzi grzesznika do skruchy i budzi pragnienie czegoś lepszego. Miłość ma moc jednoczenia nawet tych, którzy wcześniej byli wrogami (zob. Łk 6,27-28; Rz 5,8). Tak więc dzięki naszej wzajemnej miłości świat ma poznać, że chrześcijanie są naprawdę wyznawcami Jezusa Chrystusa (zob. J 13,35). Ten owoc miłości prowadzi chrześcijan do okazywania wyrozumiałości bliźnim i wrażliwości na ich potrzeby.

To ciekawe, że mistrzowski opis miłości w 13. rozdziale *1 Listu do Koryntian* znajduje się między 12. i 14. rozdziałem. Te 2 rozdziały dotyczą darów Ducha Świętego. 13. rozdział *1 Listu do Koryntian* dotyczy miłości — owocu Ducha Świętego. Nawet największe dary duchowe są niczym bez miłości. Dary Ducha Świętego bez Jego owocu są pozbawione mocy i nie przynoszą błogosławieństwa zamierzonego przez Boga. Ale miłość jest klejem, który spaja wszystkie inne cnoty owocu Ducha w całość i nadaje autentyczność wszystkiemu, co robimy.

W jakich dziedzinach twojego życia brakuje miłości? Proś Ducha Świętego, by napełnił cię miłością do tych, z którymi stykasz się na co dzień. Pamiętaj, że Bóg miłuje nas także przez innych ludzi. Jak możesz okazywać miłość bliźnim? Jak miłość oddziałuje na inne cnoty wymienione jako elementy owocu Ducha Świętego?

W Rz 14,17 czytamy: „Królestwo Boże to nie pokarm i napój, lecz sprawiedliwość i pokój, i radość w Duchu Świętym”. To znaczy, że radość jest odpowiedzią miłości na błogosławieństwa Boga i Jego wielkie miłosierdzie okazane nam w postaci przebaczenia.

Ludzka radość skupia się na ziemskich rzeczach i jest zależna od warunków, które nas otaczają. Ale radość zakorzeniona w owocu Ducha skupia się na Bogu i tym, czego On dla nas dokonał. Duchowa radość jest wynikiem aktywnej wiary.

Przeczytaj J 14,27 i Rz 14,17. Jak pokój łączy się z dziełem Ducha Świętego?

Pokój jest trwalszy niż radość. Pokój jest wynikiem usprawiedliwienia przez wiarę w naszego Pana, Jezusa Chrystusa (zob. Rz 5,1). Gdy mamy pokój z Bogiem, Duch Święty prowadzi nas do pokojowego współżycia z bliźniemi i bycia cierpliwymi. Ponieważ Bóg pokoju jest z nami (zob. Flp 4,9) przez Ducha Świętego, nie będziemy kłótlivi ani mściwi wobec siebie nawzajem. Zamiast tego będziemy starali się żyć w pokoju ze wszystkimi (zob. Rz 12,18).

Przeczytaj 2 P 3,9. Jak cierpliwość odzwierciedla charakter Boga?

Cierpliwość nie jest dominującą cechą ludzi. Cierpliwość to znoszenie innych ludzi czy okoliczności nawet kosztem osobistych trudności. Ale nawet w trudnych próbach nie jesteśmy sami. Bóg podtrzymuje nas przez swego Ducha i wzmacnia naszą cierpliwość, która jest charakterystycznym znakiem wierzących w czasach końca (zob. Ap 14,12 BG). Jedyne ci, którzy mierzą wysoko, mogą się stać prawdziwie cierpliwi.

Radość, pokój i cierpliwość. W jakim stopniu doświadczasz tego owocu Ducha Świętego? Która z tych cnót potrzebuje w twoim przypadku większego wsparcia ze strony Boga?

Przeczytaj 1 Kor 13,4. Dlaczego autentyczna uprzejmość/dobrotliwość/łaskawość ma tak pozytywny wpływ na ludzi? W czym dostrzegasz uprzejmość/dobrotliwość/łaskawość Boga w Jego działaniu na rzecz ludzkości?

Uprzejmość/dobrotliwość/łaskawość to pojęcie często używane w kontekście działania Boga na rzecz Jego ludu. Uprzejmość/dobrotliwość/łaskawość to także cecha naszego postępowania wobec bliźnich, którzy popełniają błędy. Bóg mógłby surowo obchodzić się z naszymi wadami, ale traktuje nas jak ojciec miłujący swoje dziecko, które się uczy (zob. Oz 11,1-4). Chyba nic tak nie dyskredytuje naszego chrześcijańskiego świadectwa i służby jak brak uprzejmości/dobrotliwości/łaskawości. Nic nas nie kosztuje bycie uprzejmym/dobrotliwym/łaskawym, a cnota ta może otworzyć drzwi do serca innych ludzi. Jakkolwiek stanowczy musimy być w napominaniu, nie powinniśmy być niemili w postępowaniu wobec bliźnich, bez względu na ich wady i popełniane błędy. Upominanie z uprzejmością/dobrotliwością/łaskawością jest chyba najważniejszą oznaką szlachetności charakteru.

Przeczytaj Ef 5,9. Co jest wymienione obok dobroci w tym wersecie?

Dobroć to miłość w działaniu. Dobroć wyrastająca jako owoc Ducha Świętego obejmuje także czyny dobroci. Jest to dobroć okazywana innym w praktycznych czynach miłości. Gdy Duch Święty żyje w nas, będzie z nas płynąć dobro do ludzi, z którymi się stykamy.

Przeczytaj Ga 5,22. Dlaczego ważne jest bycie godnym zaufania i wiernym w naszym chrześcijańskim życiu z Bogiem?

Chodzi tu o przejawiającą się w charakterze i postępowaniu wierność, którą sprawia Duch Święty. Wierność oznacza wiarygodność/niezawodność/solidność. Wierni ludzie czynią to, co obiecali. Wierność jest także cechą Jezusa Chrystusa, który został nazwany „świadkiem wiernym” (Ap 1,5), oraz Boga Ojca, który dotrzymuje swych obietnic i jest wierny w tym, co czyni (zob. 1 Kor 1,9; 10,13; 1 Tes 5,24; 2 Tes 3,3). W naszej wierności odzwierciedlamy obraz Boga. „Nie wielkie rezultaty, jakie osiągamy, ale motywacja naszych czynów liczy się u Boga. On ceni dobroć i wierność bardziej niż wielkość dokonanych dzieł”¹.

¹ Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, Mountain View—Omaha 1948, t. II, s. 510-511.

Przeczytaj Ga 5,23 i Mt 5,5. Dlaczego łagodność, czyli cichość, jest tak ważna w chrześcijańskim przywództwie?

Łagodność, czyli cichość, nie jest słabością. Nie jest też tchórzostwem ani brakiem przywództwa. Przeciwnie, Mojżesz został nazwany najskromniejszym człowiekiem na ziemi (zob. Lb 12,3), a mimo to był wielkim przywódcą ludu Bożego. Łagodni ludzie nie są hałaśliwi, kłótlivi ani agresywni. Służą w duchu łagodności. Łagodność może być zewnętrznym wyrazem wewnętrznej wiary i zaufania pokładanego nie w samym sobie, ale w Bożej mocy, która działa w nas. Często ludzie głośni, hałaśliwi i stanowczy maskują swoim zachowaniem niepewność i lęk.

Przeczytaj Ga 5,23 i Prz 16,32. Jakie przykrości i problemy spotykają nas, gdy brakuje nam wstrzeźliwości? Jakie błogosławieństwa zyskujemy, gdy przejawiamy opanowanie we wszystkich sprawach?

Ostatnim elementem owocu Ducha Świętego jest wstrzeźliwość, czyli samokontrola. W tej kwestii musimy zachować ostrożność, bo kto z nas nie zmaga się sam ze sobą? Zanim ktoś będzie mógł zarządzać miastem, przewodzić społeczności czy kierować zbożem, musi panować nad sobą. Prawdziwa wstrzeźliwość jest panowaniem nie tylko nad tym, co jemy i pijemy, ale nad wszystkimi sprawami w naszym życiu.

Wszystkie wymienione powyżej elementy są częściami jednego owocu Ducha Świętego. Gdy *Biblia* opisuje działanie Boga w nas, etyczne aspekty świętości mają pierwszeństwo przed darami duchowymi. Podobieństwo do Chrystusa we wszystkich sprawach jest tym, co naprawdę się liczy w życiu wierzącego człowieka. Ponieważ owoc Ducha jest powszechnym wyróżnikiem wszystkich wierzących, prowadzi on do widzialnej jedności w Kościele Bożym.

Pomyśl o tych dziedzinach twojego życia, w których potrzebujesz więcej panowania nad sobą. Być może jesteś wstrzeźliwy w jednych sprawach, ale brakuje ci wstrzeźliwości w innych? Dlaczego ważne jest, byśmy w mocy Bożej panowali nad sobą we wszystkich sprawach? Podziel się swoją odpowiedzią podczas lekcji.

DO DALSZEGO STUDIUM

Współcześnie Ga 5,22-23 mógłby „brzmieć następująco: »Owoce Ducha jest sympatyczne i miłe usposobienie, pogoda i radosny nastrój, spokojny umysł i dobre maniery, wyrozumiałość i cierpliwość w wyprowadzających z równowagi sytuacjach i wobec strasznie denerwujących osób, współczujące zrozumienie i taktowne pomaganie, łaskawy osąd i wielkoduszna dobroczynność, lojalność i wiarygodność w każdej sytuacji, pokora każąca zapomnieć o sobie, by przynieść radość bliźnim, oraz opanowanie i wstrzemięźliwość we wszystkim, co jest znakiem doskonałości. Taki charakter jest owocem Ducha Świętego. Wszystko to jest zawarte w słowie *owoc*. Owoc ten rozwija się nie przez usiłowanie, ale przez trwanie; nie przez martwienie się, ale zaufanie; nie przez czynki, ale przez wiarę«¹.

„Jeśli umiłowanie prawdy jest w waszych sercach, to będziecie chodzić w prawdzie. Będziecie mówić o błogosławionej nadziei, jaką macie w Jezusie. Jeśli macie miłość w sercu, będziecie się starali wzmacniać współwyznawców w najświętszej wierze. Gdy usłyszycie coś, co mogłoby szkodzić w kształtowaniu charakteru przyjaciela czy współwyznawcy, nie utwierdzicie go w przekonaniu, by w ten sposób mówił. To byłoby dzieło wroga. Uprzejmie zwróćcie mu uwagę, że wypowiedzianie takich słów jest złem i Słowo Boże tego zakazuje”².

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Podczas lekcji omówicie odpowiedzi na ostatnie pytanie dotyczące wstrzemięźliwości znajdujące się pod koniec czwartkowej części. Skoro jesteśmy zbawieni dzięki łasce, dlaczego zwycięstwo nad grzechem jest tak ważne? Czy ewangelia nie mówi o przebaczeniu grzechów? Pomyśl o charakterze Judasza i o tym, co zrobił z nim grzech chciwości. Czego możemy się nauczyć na jego przykładzie w kwestii odpowiedzi na pytanie o potrzebę zwycięstwa nad grzechem? „Jedna zła cecha charakteru i jedno pielęgnowane grzeszne pragnienie w końcu zneutralizują całą moc ewangelii”³.

2. Dlaczego owoc Ducha jest ważniejszy niż dary Ducha Świętego?

3. Przeczytajcie na głos podczas lekcji 13. rozdział *1 Listu do Koryntian* i omówcie jego znaczenie. Dlaczego Paweł tak mocno podkreślił potrzebę miłości? Jak możemy się nauczyć miłować w sposób, o którym mówi Paweł? Dlaczego śmierć dla własnego ego i trwanie w Chrystusie są tak ważne, zwłaszcza jeśli mamy miłować tych, których trudno lubić?

¹ Samuel Chadwick, w: Arthur W. Pink, *The Holy Spirit*, Pensacola b.r., s. 75-76, w: <http://www.biblesnet.com/Arthur%20W.%20Pink%20The%20Holy%20Spirit.pdf>, 24 X 2016 (przyp. red.).

² Ellen G. White, *Weźmiecie moc. Osoba, obecność i dzieło Ducha Świętego*, Warszawa 2003, s. 76.

³ Taż, *Testimonies for the Church*, Mountain View—Omaha 1948, t. V, s. 53.